

Arrest

nr. 261 020 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20/E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde P. A. (...) te heten, Oeigoer te zijn van etnische afkomst, de Chinese nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. U bent geboren op X 1983 in Karadore dorp (Chinees: Wupu), Kumul (Chinees: Hami), Xinjiang Uygur Autonomous Region (XUAR), Volksrepubliek China. Toen u 22 jaar was startte u uw eigen zaak in gedroogd fruit. U verbleef geregeld in Ürümqi in Xinjiang en u reisde ook naar verschillende Chinese steden om zaken te doen. In 2007 was u in uw dorp aanwezig bij een kleine betoging tegen de overheid met betrekking tot de toegang tot water. De politie zocht u herhaaldelijk bij u thuis, waarna u wegliep naar Ürümqi. Nadat u teruggekeerd was naar uw dorp werd u in 2008

aangehouden door de politie. Van augustus 2008 tot mei 2009 verbleef u in de gevangenis van Kumul. U kreeg een gevangenisstraf van 3 jaar maar werd na 1 jaar vrijgelaten nadat uw familie 300.000 RMB betaald had. U keerde na uw vrijlating terug naar uw geboorteplaats. In juli 2009 was er een conflict tussen Oeigoeren en Chinezen. Daarna begon de Chinese overheid opnieuw onderzoek te doen over alle dossiers, waaronder het uwe. De politie kwam u zoeken maar u liep telkens weg. U voelde zich niet meer veilig en besloot China te verlaten.

U reisde in 2011 met behulp van een smokkelaar via de Chinese stad Nanning illegaal naar Vietnam. Vervolgens reisde u illegaal naar Cambodja, Thailand en Maleisië. U verbleef 3 maanden in Maleisië. Jullie hoorden dat Oeigoeren opgepakt werden door de Chinese en Maleisische politie en teruggestuurd werden naar China. Andere Oeigoeren in Maleisië hadden contacten met een Oeigoerse partij in Turkije. Na tussenkomst van die partij regelde het Turkse consulaat in Maleisië jullie reis per vliegtuig naar Turkije. Bij aankomst in Turkije vulde u documenten in op de luchthaven. De Oeigoerse partij had gezegd dat ze een verblijfsvergunning gingen regelen voor u, maar dit bleef zonder resultaat. U werkte eerst een jaar in een Oeigoerse stoffenwinkel in Istanboel. Daarna werkte u samen met twee Oeigoeren in een klein makelaarskantoor. In 2013 verkreeg u een verblijfsvergunning van een jaar. In 2015 verkreeg u nogmaals een verblijfsvergunning van een jaar, ditmaal na betaling van 500 USD aan een tussenpersoon. U probeerde daarna nog herhaaldelijk een verblijfsvergunning te verkrijgen. De Turkse autoriteiten zeiden u af te wachten maar u hoorde niets meer van hen. Ook uw vrouw, met wie u in 2014 gehuwd was en die een verblijfsvergunning had tot haar paspoort verviel in 2017, en uw twee kinderen, die geboren zijn in Turkije, hadden geen geldige verblijfsdocumenten.

Uw ouders werden in 2018 opgepakt in China. Uw moeder overleed in 2019 in de gevangenis. Uw vader kreeg een gevangenisstraf van 10 jaar. Ook uw zus en halfbroer kregen een gevangenisstraf. Uw familieleden werden veroordeeld omdat ze contact hadden met u.

U besloot Turkije te verlaten omdat u zich niet veilig meer voelde, u had namelijk gehoord dat veel Oeigoeren vermist geraakten of teruggestuurd werden naar China door de Turkse overheid. U betaalde een smokkelaar 10.000 USD. Hij regelde een Turks paspoort met uw eigen foto en een andere naam, met name H. T. (...), en een Russisch visum voor u. U reisde op 8 juli 2021 met het Turkse paspoort van Turkije naar Marokko. Het Turkse paspoort hebt u teruggegeven aan de smokkelaar net voor u in Tanger aan boord ging van het vliegtuig. Uw zagezegde eindbestemming was Rusland, maar u deed op 12 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in uw plaats van transit, België. Bij terugkeer naar China vreest u vermoord te worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u 7 familiefoto's en een kopie van het paspoort van uw vrouw neer.

B. Motivering

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie CGVS notities persoonlijk onderhoud, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In casu dient vooreerst vastgesteld worden dat u uw identiteit en nationaliteit niet gestaafd hebt en er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Turkije als persoon met de Chinese nationaliteit zonder verblijfsdocumenten. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Indien u beweert de Chinese nationaliteit te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van China te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Chinese nationaliteit niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Het CGVS stelt met betrekking hiertoe vooreerst vast dat u geen enkel begin van bewijs ter staving van uw identiteit neerlegde. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in het verzoek om internationale bescherming en kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Daar waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaard had dat u uw authentieke Chinese paspoort achtergelaten had (Verklaring DVZ, vraag 24), zei u bij het CGVS dat u nooit een Chinees paspoort gehad hebt (CGVS, p. 5). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaring volstaat niet om deze tegenstrijdigheid te vergoelijken (CGVS, p. 5). Bovendien had u ook ten aanzien van de politie bij aankomst op de luchthaven verklaard dat u uw land had ontvlucht met uw Chinees paspoort naar Turkije (zie verslag aanvraag internationale bescherming van 12 juli 2021). Ook uw Chinese identiteitskaart (Chinees: shenfenzheng) legde u niet voor, die zou u weggegooid hebben in Vietnam op aanraden van de smokkelaar, wat een eerder stereotiepe verklaring is (CGVS, p. 5). Ook later, toen u in Turkije verbleef, bekwam u nooit Chinese documenten ter staving van uw identiteit, zo vroeg u niet aan uw familie in China om documenten zoals uw geboorteakte en dergelijke te versturen naar u (CGVS, p. 15). Nochtans had u tot 2018 contact met uw familie in China, zo had u naar eigen zeggen vaak contact met uw moeder (CGVS, p. 7). Het is hoogst opmerkelijk dat u nooit aan uw familie vroeg u dergelijke documenten te bezorgen gezien u verklaarde dat u net omwille van het gebrek aan identiteitsdocumenten geen verblijfsvergunning verkreeg in Turkije (CGVS, p. 13). Uw verklaring dat de Turkse autoriteiten geen documenten van China aanvaardden, wat volgens u verklaart waarom u geen documenten vroeg aan uw familie, is een blote bewering die u niet staft (CGVS, p. 15).

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u verklaarde met een Turks paspoort Turkije verlaten te hebben (CGVS, p. 4). De smokkelaar zou dit Turkse paspoort op naam van H. T. (...) voor u geregeld hebben na betaling van 10.000 USD (CGVS, p. 4). De foto en geboortedatum op het paspoort zouden de uwe zijn, terwijl de naam niet de uwe zou zijn (CGVS, p. 4). Uzelf hebt dit paspoort of de foto's ervan niet meer in uw bezit, maar de Belgische autoriteiten bekwamen foto's van het paspoort en het Russische visum (zie kopieën in administratief dossier en CGVS, p. 16). U zou het paspoort moeten afgeven hebben aan de smokkelaar in de luchthaven in Tanger in Marokko, nadat u de paspoortcontrole gepasseerd was en voor u aan boord van het vliegtuig ging (CGVS, p. 5). Dat u het paspoort afgaf aan de smokkelaar is wederom een eerder stereotiepe en weinig overtuigende verklaring. Gezien het ontbreken van het originele paspoort zijn de Belgische autoriteiten niet in staat de authenticiteit van het document te verifiëren. Zo ontstaat het vermoeden dat u bewust het paspoort vernietigde of weggooide met de bedoeling het verborgen te houden voor de Belgische asieldiensten.

De vaststelling dat u met een Turks paspoort op een andere naam reisde, het ontbreken van zowel dit paspoort als van enig identiteitsdocument ter staving van de door u beweerde echte identiteit is een duidelijke negatieve indicatie, daar u ons geen zicht geeft op wie u bent en wat uw nationaliteit is. Van een verzoeker kan worden verwacht dat hij alle mogelijke inspanningen levert om toch op zijn minst zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. U schiet hierin overduidelijk ernstig te kort.

Het CGVS wenst te benadrukken dat het uw Oeigoerse etnie en oorspronkelijke herkomst uit China niet in twijfel trekt. Er dient echter opgemerkt te worden dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) Oeigoeren in Turkije in de voorbije decennia

doorgaans het Turkse staatsburgerschap verleend kregen en dat de Turkse overheid in de periode 2010-2011 meerdere duizenden Oeigoeren het Turkse staatsburgerschap verleende.

U verklaarde dat u van 2011 tot uw vertrek richting België in juli 2021 onafgebroken in Turkije verbleef (CGVS, p. 10). Het merendeel van de tijd zou u daar geen geldige verblijfsdocumenten gehad hebben, enkel in 2013 en 2015 had u een verblijfsvergunning die geldig was voor een jaar, zo zei u (CGVS, p. 13). Echter legde u geen enkel bewijs van uw verblijf in Turkije neer en slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u jarenlang als Chinees staatsburger zonder geldige verblijfsdocumenten in Turkije verbleef.

U verklaarde dat u in 2011, na uw illegale vertrek uit China, met documenten geregeld door het Turkse consulaat in Maleisië naar Turkije reisde (CGVS, p. 11-12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijken er effectief aanwijzingen te zijn dat Turkse diplomaten in Zuidoost-Azië in het verleden documenten ("Republic of Turkey Emergency Alien's Travel Document") afgeleverd hebben aan talrijke Oeigoeren die vervolgens naar Turkije gereisd zijn. Als u op deze manier reisde, kan verwacht worden dat u dit staakt aan de hand van documenten. U legt echter deze reisdocumenten niet neer, en u legt evenmin andere documenten met betrekking tot uw reis van China naar Turkije en uw aankomst in Turkije neer. De documenten zou u zelf nooit in handen gekregen of zelfs gezien hebben. Bij aankomst op de luchthaven in Turkije moest u papieren invullen, en toen u daarna politie tegenkwam liet u altijd zo'n document van de luchthaven zien, hoewel het eigenlijk niet aanvaard werd door de politie, zo zei u. U zou dit document van de luchthaven echter niet meer hebben omdat men het in het gemeentehuis nodig had voor de aanvraag voor uw verblijfsvergunning (CGVS, p. 12). De kopieën die u had van dit document zouden verloren gegaan zijn toen u verhuisde, het is echter weinig aannemelijk dat u net kopieën van dit belangrijke document zou verliezen, gezien dit uw enige bewijs was met betrekking tot uw reis en aankomst in Turkije (CGVS, p. 12). U had reeds voor het persoonlijk onderhoud met behulp van uw vrouw aan de Oeigoerse partij die u destijds geholpen heeft gevraagd om u een kopie van het document te bezorgen, maar hoewel het CGVS u enkele dagen tijd gaf om bijkomende documenten te bezorgen, hebt u tot op heden dit document niet neergelegd (CGVS, p. 12, 19, 20). Dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van uw vermeende reis in 2011 naar Turkije roept reeds ernstige vraagtekens op met betrekking tot uw vertrekdatum uit China, aankomstdatum in Turkije en uw status bij aankomst in Turkije (CGVS, p. 12).

Zelfs als u effectief op deze manier in 2011 naar Turkije reisde, is het weinig aannemelijk dat u na aankomst geen verblijfsdocumenten verkreeg. Als het Turkse consulaat in Maleisië inderdaad uw reis naar Turkije regelde om u in veiligheid te brengen, kan verwacht worden dat de Turkse autoriteiten u na aankomst niet aan uw lot overlieten en u bijstonden bij het bekomen van verblijfsdocumenten en het regulariseren van uw verblijf, zeker gezien in die periode de houding van de Turkse autoriteiten ten aanzien van Oeigoeren heel goed was (CGVS, p. 14). Uw verklaring dat de Oeigoerse partij de aanvraag voor de verblijfsvergunning ging regelen en dat u daarna niets meer van hen hoorde is dan ook weinig overtuigend (CGVS, p. 12).

In 2013 en 2015 zou u er met behulp van een tussenpersoon dan wel in geslaagd zijn telkens een Turkse verblijfsvergunning voor een jaar te verkrijgen, in 2013 betaalde u niets daarvoor, in 2015 betaalde u 500 USD (CGVS, p. 13). Gevraagd waar die verblijfsvergunningen nu zijn, zei u dat u ze verloren hebt. De kopieën zou u eveneens verloren hebben, met name toen u verhuisde (CGVS, p. 13). Dat u ook deze documenten zou verloren hebben is wel heel toevallig, deze stereotiepe verklaring roept dan ook ernstige twijfels op. Uw verklaring dat het al tien jaar geleden is houdt geen stand, 2015 is immers verre van tien jaar geleden.

Na het vervallen van uw verblijfsvergunning zou u opnieuw geprobeerd hebben om een verblijfsvergunning te verkrijgen, zo ging u minstens in 2017, 2018 en 2020 naar het gemeentehuis (CGVS, p. 13). U zou toen een aanvraagbewijs gekregen hebben, maar dat zou u aan de smokkelaar gegeven hebben en die verloor het document (CGVS, p. 2). Later paste u uw verklaringen aan, dan zei u dat u het aanvraagformulier voor uw vertrek aan de smokkelaar moest geven en dat u hem later een bericht stuurde in verband met dat document, maar dat het bericht niet verzonden werd omdat de smokkelaar zijn nummer veranderd had (CGVS, p. 13, 19). Gevraagd of uw vrouw een kopie heeft van dat document zei u eerst dat u het niet wist, daarna antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 13). Dat u thuis geen kopie zou hebben van dit document, dat het enige bewijs was dat uw procedure voor de aanvraag van een verblijfsvergunning nog lopende was, is opmerkelijk. Uw aangepaste en eerder stereotiepe verklaringen over het ontbreken van het aanvraagformulier tasten uw geloofwaardigheid verder aan.

Als u effectief het merendeel van de tijd zonder geldige verblijfsdocumenten in Turkije verbleef en er niet in slaagde een verblijfsvergunning te verkrijgen, zoals u aanhaalt, kan verwacht worden dat u probeerde via andere methodes uw verblijf te regulariseren. Er dient echter opgemerkt te worden dat u nooit een aanvraag gedaan hebt voor een humanitaire verblijfsvergunning in Turkije (CGVS, p. 14). Uw verklaring dat u niet veel tijd had om zulke dingen te doen, dat u voldoende geld had en dat het druk was op uw

werk overtuigt allerm minst, temeer daar u naar eigen zeggen heel veel problemen gehad hebt in Turkije omdat u er illegaal woonde en werkte, zo hebt u heel vaak smeergeld gegeven aan de politie om arrestatie te vermijden (CGVS, p. 15). Gevraagd of u zich ooit als vluchteling geregistreerd hebt bij UNHCR in Turkije, antwoordde u dat zoiets daar niet bestaat (CGVS, p. 14). U hebt ook nooit een asielaanvraag ingediend bij de Turkse overheidsdienst verantwoordelijk voor migratie en beweert stellig dat zoiets niet bestaat in Turkije (CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit toegevoegde informatie (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) dat tot 2018 personen die bescherming zochten in Turkije zich moesten aanmelden bij een post van UNHCR. Eind 2018 heeft het Directorate General of Migration Management (DGMM) alle taken voor de registratie en Refugee Status Determination van UNHCR en haar partners overgenomen. Vluchtelingen die in Turkije geregistreerd staan als aanvragers van internationale bescherming krijgen, volgens het Nederlandse Ambtsbericht, na het registratie-interview van de Turkse overheid een vluchtelingenidentiteitsbewijs: de international protection applicant identity card. Hiermee wordt hun verblijf in Turkije meteen geregulariseerd. Het CGVS acht het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van deze manieren om een verblijf te regulariseren, gezien uit toegevoegde informatie blijkt dat Oeigoeren zonder geldig paspoort in Turkije wel degelijk gebruik maken van deze kanalen. Dat u goed geïntegreerd was in de Oeigoerse gemeenschap in Istanboel maakt uw onwetendheid des te opmerkelijker. Zo woonde u in Zeytinburnu, waar heel veel Oeigoeren wonen, en had u veel contact met de Oeigoerse gemeenschap, zowel met Oeigoeren met de Turkse nationaliteit als Oeigoeren met de Chinese nationaliteit (CGVS, p. 10). Hoewel u verklaarde dat u meer contact had met personen zoals u, die geen verblijfsvergunning hadden, blijken uit uw verklaringen ook frequente contacten met Oeigoeren met de Turkse nationaliteit, zoals uw collega's met wie u samenwerkte (CGVS, p. 10). U zou echter nooit van andere Oeigoeren gehoord hebben over bovenvermelde procedures en u zou zich nooit geïnformeerd hebben bij een advocaat of organisaties (CGVS, p. 14). Dat Oeigoeren geen advocaten hebben is een bewering die weinig steek houdt (CGVS, p. 14). Het CGVS benadrukt dat u en uw vrouw geschoold zijn, u bent immers afgestudeerd van de middelbare school (gaozhong) en uw echtgenote heeft universitaire studies gedaan aan de Technische Universiteit Yildiz, wat volgens toegevoegde informatie een van de meest vooraanstaande onderwijsinstellingen in Istanboel is (CGVS, p. 7, 8). Dit maakt het des te minder geloofwaardig dat u slechts beperkte inspanningen deed om uw verblijf te regulariseren en u zich niet grondig informeerde hieromtrent. Uw weinig aannemelijke verklaringen en vermeende onwetendheid roepen ernstige vraagtekens op en versterken de vaststelling dat u geen duidelijk zicht biedt op uw verblijfsstatus en/of nationaliteit.

Ook uw verklaringen met betrekking tot de nationaliteit en verblijfsstatus van uw vrouw en kinderen overtuigen niet. Uw vrouw ging in 2006 naar Turkije om te studeren en ze keerde slechts één keer terug naar China, met name in 2009, in 2010 ging ze dan opnieuw naar Turkije. Ze verbleef er legaal met een verblijfsvergunning tot haar Chinees paspoort verviel in 2017, zo zei u (CGVS, p. 9). Een kopie van één pagina van dit paspoort, dat in 2007 afgeleverd werd in Istanboel, is het enige door u neergelegde document van uw vrouw. U denkt dat uw vrouw nooit de Turkse nationaliteit aanvroeg, maar u weet het vreemd genoeg eigenlijk niet zeker en u hebt dat nooit gevraagd aan haar (CGVS, p. 9). Volgens de Turkse nationaliteitswetgeving (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) is het mogelijk om na een verblijf van 5 jaar in Turkije de nationaliteit te bekomen. Dat uw vrouw voor zover u denkt de Turkse nationaliteit niet aangevraagd heeft is dan ook opmerkelijk. Uw verklaring dat het haar bedoeling was om ooit terug te keren naar China en dat ze vreesde dat ze opgepakt zou worden en haar Chinese nationaliteit ontnomen zou worden in geval van terugkeer naar China als Turks staatsburger is weinig overtuigend (CGVS, p. 9). Het CGVS is er zich van bewust dat de dubbele nationaliteit niet toegestaan is volgens de Chinese wetgeving, maar u verklaarde dat de paspoorten van de meeste Oeigoeren niet verlengd worden en dat het voor jullie normaal was dat een paspoort niet verlengd wordt (CGVS, p. 9). Dat uw echtgenote er in deze omstandigheden voor zou kiezen om haar leven in Turkije verder te zetten zonder geldig paspoort, en daardoor ook zonder geldige verblijfsdocumenten en zonder enige rechtszekerheid, terwijl ze de mogelijkheid had om de Turkse nationaliteit te verkrijgen en dus legaal in het land te verblijven is weinig aannemelijk. Wat betreft uw twee kinderen dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document neerlegt ter staving van hun identiteit, nationaliteit en status in Turkije. Ze zouden allebei illegaal in Turkije verblijven omdat uw vrouw thuis bevallen is, waardoor jullie geen verblijfsdocumenten konden aanvragen voor hen (CGVS, p. 9-10). Deze verklaring overtuigt geenszins. Aanvankelijk beweerde u dat u niet wist dat het mogelijk is een bewijs van geboorte te vragen in geval van thuisgeboorte omdat jullie Turkije niet zo goed kennen (CGVS, p. 9).

Dit houdt geen steek, uw vrouw verblijft immers al sinds 2006 in Turkije en u sinds 2011 en jullie beheersen beiden de taal, gezien uw vrouw hogere studies gedaan heeft in Turkije en u er de taal geleerd hebt. Daarna beweerde u dat de regel nu veranderd is en dat nu iedereen een geboorteakte krijgt in Turkije, maar dat het in jullie tijd niet bestond (CGVS, p. 9). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw kinderen vrij recent geboren zijn, met name in 2014 en 2020, en dat uw verklaring dat er toen

geen geboorteaktes werden gegeven aan kinderen die thuis geboren werden niet meer dan een blote bewering is. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat volgens uw verklaringen uw vrouw op het moment van de geboorte van uw zoon in 2014 nog een geldige verblijfsvergunning had, wat het des te minder aannemelijk maakt dat uw zoon geen bewijs van registratie, geboorteakte en/of verblijfsvergunning verkreeg. Uw bewering dat de verblijfsvergunning van uw vrouw niet automatisch leidde tot het toekennen van een verblijfsvergunning aan uw zoon - een bewering die u overigens niet staft - verklaart niet waarom u zelfs geen bewijs van registratie of geboorteakte van uw zoon bekwaam. Uw weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot uw vrouw en kinderen versterken slechts de vaststelling dat u geen zicht biedt op uw eigen identiteit, nationaliteit en status in Turkije. Er ontstaat immers het vermoeden dat u documenten van uw vrouw en kinderen achterhoudt omdat bepaalde informatie erin, zoals gegevens met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit of status in Turkije, niet strookt met uw verklaringen.

Met betrekking tot de redenen voor uw vertrek uit China in 2011 dient opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijs neerlegde van uw arrestatie, veroordeling en vrijlating. Nochtans zou u na uw vertrek uit China nog tot de arrestatie van uw familie in 2018 contact gehad hebben met uw familie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan besloten worden dat u niet aannemelijk maakt daadwerkelijk van 2011 tot 2021 het merendeel van de tijd illegaal in Turkije verbleven te hebben als Chinees staatsburger en heden enkel over de Chinese nationaliteit te beschikken en dat u er alles aan doet om voor de Belgische autoriteiten te verhullen wat uw werkelijke identiteit is, in welke hoedanigheid en met welk statuut u in Turkije of elders verbleef en of u eventueel een andere nationaliteit hebt verworven, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over deze elementen, waardoor het onmogelijk is de door u aangehaalde vrees voor vervolging in te schatten.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS herhaaldelijk gewezen op uw medewerkingsplicht, op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot onder meer uw identiteit, nationaliteit en verblijf in China en Turkije en op het belang van documenten ter staving van uw verklaringen (CGVS, p. 13, 15, 16, 20). Het CGVS benadrukte uitdrukkelijk dat het niet volstaat om te zeggen dat u Oeigoer bent om bescherming te krijgen (CGVS, p. 15, 16). U bleef echter bij uw eerdere verklaringen en gaf slechts aan dat u zou proberen het document van de luchthaven voor te leggen, wat u tot op heden niet hebt gedaan (CGVS, p. 15). Dat er duizenden mensen zonder (verblijfs)documenten leven in Turkije vergoelijkt uw talrijke onaannemelijke verklaringen en totaal gebrek aan documenten ter staving van uw identiteit en nationaliteit niet (CGVS, p. 15). Dat u veel meemaakte onderweg toen u China verliet en dat het normaal is dat u geen documenten bijhad gezien u met de boot en te voet reisde is evenmin een geldige verklaring voor het gebrek aan documenten (CGVS, p. 20). Er dient immers opgemerkt te worden dat u ook geen enkel document neerlegde daterend van na uw vlucht van China naar Turkije. Zelfs documenten van het ziekenhuis of andere diensten in Turkije hebt u niet (CGVS, p. 15).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen zicht hebt geboden op uw werkelijke identiteit, nationaliteit en verblijfsstatus voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Wat betreft de familiefoto's dient opgemerkt te worden dat deze geen enkele bewijswaarde hebben met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit, verblijfsstatus en/of asielrelaas. De kopie van het paspoort van uw vrouw werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich "aangaande het statuut van vluchteling" op de schending van de materiële motiveringsplicht en verwijst zij "aangaande het statuut van subsidiaire bescherming" naar artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk van 2011 tot 2021 het merendeel van de tijd illegaal in Turkije verbleven te hebben als Chinees staatsburger en heden enkel over de Chinese nationaliteit te beschikken. Verwerende partij duidt erop dat verzoekende partij er alles aan doet om voor de Belgische autoriteiten te verhullen wat haar werkelijke identiteit is, in welke hoedanigheid en met welk statuut zij in Turkije of elders verbleef en of zij eventueel een andere nationaliteit heeft verworven, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar schouders rust, waardoor zij het de asielinstanties onmogelijk maakt de door haar aangehaalde vrees voor vervolging in te schatten. In het bijzonder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat (A) verzoekende partij geen enkel begin van bewijs ter staving van haar identiteit neerlegt, dat zij een stereotiepe en bovendien tegenstrijdige uitleg geeft als verklaring waarom zij niet in het bezit is van dergelijke documenten en dat ook haar bewering dat zij tijdens haar verblijf in Turkije nooit aan haar familie in China vroeg om documenten zoals haar geboorteakte en dergelijke naar haar te versturen niet aannemelijk is daar zij verklaarde dat zij net omwille van het gebrek aan identiteitsdocumenten geen verblijfsvergunning verkreeg in Turkije; (B) verzoekende partij verklaarde met een Turks paspoort op naam van H. T. Turkije verlaten te hebben, doch dat ook hier vastgesteld moet worden dat verzoekende partij dit document niet neerlegt en ook hierover stereotiepe en weinig overtuigende verklaringen aflegt, waarbij verwerende partij er tevens op wijst dat de Belgische autoriteiten gezien het ontbreken van het originele paspoort niet in staat zijn de authenticiteit van het document te verifiëren en dat zo het vermoeden ontstaat dat verzoekende partij bewust het paspoort vernietigde of weggooide met de bedoeling het verborgen te houden voor de Belgische asieldiensten; en (C) verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij jarenlang als Chinees staatsburger zonder geldige verblijfsdocumenten in Turkije verbleef, aangezien (i) zij geen enkel begin van bewijs neerlegt van haar vermeende reis in 2011 naar Turkije, met documenten geregeld door het Turkse consulaat in Maleisië; (ii) het verder weinig aannemelijk is dat zij na aankomst in Turkije geen verblijfsdocumenten verkreeg; (iii) het wel heel toevallig en stereotiep is dat verzoekende partij ook de Turkse verblijfsvergunningen die zij in 2013 en 2015 zou hebben bekomen verloren zou hebben; (iv) zij ook geen bewijs kan voorleggen van haar pogingen in 2017, 2018 en 2020 om een verblijfsvergunning te verkrijgen en ook inzake het aanvraagbewijs dat zij hiervan zou hebben gekregen stereotiepe en

wisselende verklaringen aflegt; (v) het niet aannemelijk overkomt dat zij, als zij effectief het merendeel van de tijd zonder geldige verblijfsdocumenten in Turkije verbleef en er niet in slaagde een verblijfsvergunning te verkrijgen, zoals zij stelt, blijkbaar niet geprobeerd heeft via andere methodes haar verblijf te regulariseren en (vi) ook haar verklaringen met betrekking tot de nationaliteit en verblijfsstatus van haar vrouw en kinderen niet overtuigen. Ten slotte wordt door verwerende partij nog vastgesteld dat verzoekende partij ook met betrekking tot de redenen voor haar vertrek uit China in 2011 geen enkel bewijs neerlegde van haar arrestatie, veroordeling en vrijlating, dit terwijl zij na haar vertrek uit China nog tot de arrestatie van haar familie in 2018 contact zou hebben gehad met haar familie.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanhaalt die bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

2.2.4.1. Verzoekende partij wijst vooreerst op haar detentie en stelt dat het hierdoor voor haar onmogelijk is om identiteitsdocumenten voor te leggen. Verder benadrukt zij nog dat haar Chinese nationaliteit en Oeigoerse afkomst niet betwist worden. Waar verwerende partij haar verklaringen stereotiep acht, stelt verzoekende partij dat deze praktijken gekend zijn en in realiteit veelvuldig voorkomen. Voorts meent verzoekende partij nog dat haar werkelijke problemen, met name haar problemen als Oeigoer in China, onvoldoende zijn onderzocht. Ten slotte stelt verzoekende partij dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade omdat zij China illegaal verliet als Oeigoer en elders asiel aanvraag. Zij geeft tevens aan dat zij geen intern vluchtalternatief heeft.

2.2.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekende partij geenszins kan volstaan met een verwijzing naar de situatie van detentie waarin zij zich thans bevindt om het hierboven vastgestelde gebrek aan enig begin van bewijs inzake haar identiteit, nationaliteit en verblijfssituatie in Turkije te verschonen. Immers gaf zij nergens tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat haar detentie haar verhindert om bepaalde documenten voor te leggen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij ook tijdens haar verblijf in het transitcentrum nog contact heeft met haar vrouw en dat zij via deze weg, en met de hulp van haar sociaal assistent, wel een aantal familiefoto's en een kopie van één pagina van het paspoort van haar vrouw kon neerleggen (notities CGVS, p. 2 en 3-4). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het gebrek aan bewijsstukken inzake haar identiteit, nationaliteit en verblijfssituatie in Turkije te wijten is aan haar detentie. De Raad benadrukt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij zeer stereotiepe en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de redenen waarom zij bepaalde documenten, zoals onder meer haar Chinese paspoort en haar Chinese identiteitskaart, niet (meer) in haar bezit heeft. Tevens wijst de Raad erop dat verzoekende partij China in 2011 heeft verlaten en dat zij nog tot 2018 contact had met haar familie in China. Zoals reeds bemerkt in de bestreden beslissing, is het gelet op het feit dat zij omwille van het gebrek aan identiteitsdocumenten geen verblijfsvergunning verkreeg in Turkije allerminst aannemelijk dat zij tijdens haar verblijf in Turkije nooit aan haar familie gevraagd zou hebben haar dergelijke documenten te bezorgen. Evenmin is het plausibel dat verzoekende partij geen bewijs kan neerleggen van haar vermeende reis in 2011 met de hulp van het Turkse consulaat in Maleisië, van haar Turkse verblijfsvergunningen en aanvragen en van identiteits- en/of verblijfsdocumenten van haar gezinsleden en er enkel in slaagt om een kopie van één pagina van het paspoort van haar vrouw bij te brengen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij door louter haar Oeigoerse afkomst en Chinese nationaliteit te benadrukken op geen enkele manier *in concreto* afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet aannemelijk maakt van 2011 tot 2021 het merendeel van de tijd illegaal in Turkije verbleven te hebben als Chinees staatsburger en heden enkel over de Chinese nationaliteit te beschikken. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat bovenstaande vaststellingen erop duiden dat verzoekende partij er alles aan doet om voor de Belgische autoriteiten te verhullen wat haar werkelijke identiteit is, in welke hoedanigheid en met welk statuut zij in Turkije of elders verbleef en of zij eventueel een andere nationaliteit heeft verworven, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar schouders rust. Door haar gebrekkige medewerking op dit punt verkeert de Raad in het ongewisse over deze elementen. Het belang duidelijkheid te verschaffen over haar identiteit, nationaliteit en herkomst kan niet genoeg benadrukt worden, nu dit immers kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e)

land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Door bewust de ware toedracht aangaande haar werkelijke identiteit en de hoedanigheid en het statuut waarmee zij in Turkije of elders verbleef te verzwijgen, maakt verzoekende partij bijgevolg niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekende partij evenmin volstaan met een verwijzing naar haar problemen in China als Oeigoer en/of haar vrees voor een reëel risico op ernstige schade omdat zij China illegaal verliet als Oeigoer en elders asiel aanvraag om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Haar betoog dat er voor haar geen intern vluchtalternatief beschikbaar is, is evenmin dienstig.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT